

Když zamrzá Mže

Poslední zimy nabídl řady ledových dnů, ve kterých zamrzají i horské bystřiny a říčky. Nebylo těžké – pod tíhou tvrzení o jindy nenafořitelných obrazech – vyhnat sám sebe do mrazu, sněhu a jiné nepohody. Nakonec jakápak nepohoda, vždyť taková krása kolem musí člověka hřát u srdce.

K potokům na Českém lese si občas беру stativ. Má to svoje výhody, jednak jsem nucen zvolit větší batoh, do kterého se zase vejde větší svačina a termoska s čajem, ale hlavně nafotím i to, co bych z ruky nikdy nezvládl. Cílem je „rozmáznout“ pouze tekoucí vodu, nikoli celý snímek. To zná každý fotograf krajinář.

Popocházím kolem téměř zamrzlé Mže a „rozmazávám“ zbytečky tekoucích hladin. Z peřejí se staly takové zvláštní ledosněhové kudrlinky, na klidnějších úsecích plavou kruhy – „koláče či dorty“, jak je líbo. Balvany na březích pak propojil mráz s říčkou nespočetnými ledovými kreacemi.

Ačkoli ve dvacetistupňovém mrazu vypadá vše neměnné, je to jen zdání. Voda neustále přimrzá a led zase „brousí“ říční proud. Za půlhodinky, za hodinu pořídím z toho samého místa jiný obrázek. Není to úžasné!

Ke skalnímu prahu a peřejím Mže pod Brankou se stále vracím. Kdo tohle místo jednou objeví, pochopí proč. Pokud vám to přes zimu nevyjde, nezoufejte, tichý a mrazový zklidněný tok brzy vystřídá nespoutaný řev vody. V té době v rozsáhlých hvozdech Českého lesa taje sněh a údolím proti proudu – od Tachova – se nesměle plíží první květy devětsilů.

Při lesní cestě vedoucí k peřejím od silnice z Dolní Výšiny nepřehlédněte opracovaný balvan nápisem S1829B. Tuším, že jde o monogram a letopočet, ale proč a kdo jej vytesal do kamene? Nevím. Možná, že někdo ze čtenářů bude vědět ...

■ Miroslav Trégler

Mže při jarním tání

Říčka mizící pod ledem